

Bí Mật Kẻ Trộm

Nguyễn Nhật Ánh

Chương 1

Tiểu Long vừa bật chân chống đánh tách, chiếc xe đang còn runh rin, nhỏ Hạnh đã hối hả giục:

- Lẹ lên đi! Quý chạy đâu mất tiêu rồi!

Tiểu Long nhét tấm vé gửi xe vô túi áo, thông thả:

- Kệ nó! Mình cứ đi từ từ!

Rồi vừa rảo bước ra khỏi bãi giữ xe, nó vừa lăm bầm:

- Thằng ròm này, hể thấy ở đâu có biểu diễn ảo thuật là nó cứ như bị ma ám!

Chả là hôm nay Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đi xem nhà ảo thuật X.15 biểu diễn ở công viên Lam Sơn.

Công viên Lam Sơn chỉ là một công viên nhỏ trong thành phố. Ngày thường chỉ có vài chiếc ghế đá bày cạnh bãi cỏ dành cho người lớn và dăm chiếc đu quay, cầu tuột cho trẻ em nhảy nhót, leo trèo. Nhưng mỗi năm cứ đến dịp Tết, công viên Lam Sơn lại thay đổi bộ mặt. Chỉ trong vòng hai, ba ngày một công viên vắng vẻ đột ngột biến thành một khu giải trí náo nhiệt, sầm uất với những quầy vui chơi ken dày, người qua kẻ lại nhộn nhịp.

Khu giải trí không chỉ có các trò chơi và các gian hàng. Người ta dựng một sân khấu bằng gỗ ngay chính giữa công viên để trình diễn ca nhạc, tấu hài, xiếc, ảo thuật... suốt trong mấy ngày Tết.

Xem quảng cáo trên ti-vi, biết bữa nay nhà ảo thuật X.15 diễn ở đây, Quý ròm liền rủ Tiểu Long và nhỏ Hạnh đi xem.

Công viên Lam Sơn nằm không xa nhà Văn Châu là bao nên khi đạp xe ngang qua ngôi biệt thự ở góc đường, bọn Quý ròm dừng lại đảo mắt nhìn vào bên trong cánh cổng sắt, dáo dác tìm xem có Văn Châu ở đó không để rủ nó theo chơi. Nhưng ngấp nghé một hồi, chẳng thấy ai thấp thoáng, bọn trẻ đành tặc lưỡi đạp xe đi.

Khác với những công viên mà bọn Quý ròm thường lui tới, công viên Lam Sơn không nằm sát mặt đường mà thụt sâu vào bên trong. Từ bãi giữ xe, phải băng qua một đoạn đường nhỏ rải sỏi mới đến cổng vào.

Nhỏ Hạnh lật đật bước, miệng không ngớt thúc hối:

- Lẹ lên, Long ơi! Người ta vào hết rồi kìa!

- Yên chí! - Tiểu Long trấn an bạn - Ít ra phải nửa tiếng đồng hồ nữa nhà ảo thuật X.15 mới bắt đầu!

- Nhưng dù sao vào sớm vẫn hơn! Hơn nữa, tụi mình còn phải tìm Quý! Vào trễ, lỡ lạc mất Quý thì sao!

- Trời đất! - Tiểu Long nhăn mũi - Thằng ròm đó có phải con nít đâu mà Hạnh lo dữ vậy! Vả lại chắc gì Quý ròm đã vào trước! Có thể nó đang đứng đợi tụi mình ở quầy bán vé!

Tuy miệng nói vậy nhưng Tiểu Long vẫn dần bước đuổi theo nhỏ Hạnh.

- Xin chào!

Một tiếng nói lãnh lút thành linh vang lên bên tai khiến Tiểu Long vừa khua chân hai, ba cái đã vội dừng ngay lại, nhón nhác dòm quanh.

Đằng trước, nhỏ Hạnh cũng đang tròn mắt liếc ngang liếc dọc.

Nhưng chả đứa nào thấy gì. Giờ này, mọi người đã vào cả công viên. Tít đằng xa, cuối con đường rải sỏi chỉ thấp thoáng đám chú bé đang quanh quẩn chờ chui rào vào coi cộp.

Ai vừa lên tiếng chào mình vậy kia? Nhỏ Hạnh ngạc nhiên nhủ bụng, cặp mắt vẫn không ngừng lảo liên quan sát:

- Xin chào!

Tiếng nói khi này lại thành linh cất lên, rõ mồn một như thể người vừa lên tiếng đứng ngay trước mặt hai đứa trẻ.

Nhỏ Hạnh nghe có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Nó vội vã xích sát lại phía Tiểu Long, mặt mày xanh lè xanh lét:

- Long nghe thấy gì không?

- Nghe! - Tiểu Long chớp mắt - Có người chào mình!

Nhỏ Hạnh thắc thỏm:

- Ai vậy?

- Tôi không biết!

- Nhỏ Hạnh nín thở:

- Hay là ma nhát?

Tiểu Long liếc bạn:

- Trước nay Hạnh vẫn không tin chuyện ma quỷ kia mà! - Rồi nó khịt khịt mũi, nói thêm - Nhưng chả bao giờ ma lại đi nhát người giữa lúc ban ngày ban mặt như thế này!

Nhỏ Hạnh vẫn chưa hết sợ hãi:

- Thế thì ai vừa chào mình?

- Chắc là có người nào đó trêu mình! - Tiểu Long nhíu mày - Có thể họ nấp ở đâu đó...

Đang nói, Tiểu Long chợt buột miệng "a" lên một tiếng. Nó vừa phát hiện một thằng bé đang ngồi thu lu dưới gốc bã đậu ven đường.

Thằng bé trạc mười, mười một tuổi, người gầy nhom, da đen nhẻm. Nó trông dúm dỏ trên người một chiếc áo không rõ là màu cháo lòng hay màu cỏ úa, nom xơ xác cũ kỹ như nhặt từ đất lên. Chiếc áo thùng thình rộng quá khổ lại dài thậm thượt như muốn che khuất cả chiếc quần đen. Chiếc quần của nó cũng lạ,

chăm ngang gối, không rõ là quần dài hay quần cụt.

Thằng bé ngồi bó gối dưới gốc cây, mặt mày ủ dột, toàn thân toát lên màu tối sẫm. Chính vì vậy mà ngay từ đầu Tiểu Long và nhỏ Hạnh không tài nào nhận ra.

Sau tiếng kêu thảng thốt, Tiểu Long rào bước về phía thằng bé.

- Chào em! - Tiểu Long mỉm cười.

- Xin chào!

Thằng bé nhúc nhích môi đáp lễ. Nó lặp lại đúng hai tiếng khi này khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh giật thót. Nhưng trong thoáng mắt, cả hai nhanh chóng nhận ra sự khác biệt. So với tiếng chào thánh thót khi này, giọng của thằng bé khàn đục hơn nhiều.

Tuy vậy Tiểu Long vẫn hỏi:

- Khi này phải em lên tiếng chào tụi này không?

- Không phải!

Tiểu Long liếm môi:

- Vậy em có biết ai chào không?

- Biết! - Thằng bé gọn lỏn.

Nhỏ Hạnh hồi hộp bước tới một bước:

- Ai vậy em?

Thằng bé chưa kịp đáp thì giọng nói lạnh lạnh khi này bỗng cất lên:

- Xin chào!

Tiếng nói bí mật như phát ra ngay trên đầu thằng bé khiến nhỏ Hạnh bất giác thối lui một bước.

Tiểu Long quét mắt lên cây bà đậu và kinh hoàng khi thấy trên cây không một bóng người. Ma thật rồi! Tiểu Long nuốt nước bọt đánh ực và cảm thấy bụng thót lại.

- Kia rồi! - Nhỏ Hạnh bỗng buột miệng reo lên.

Tiểu Long hấp tấp quay sang:

- Gì vậy?

Nhỏ Hạnh chỉ tay lên cây bà đậu, mặt tươi rói:

- Long nhìn kia!

Tiểu Long lật đật nhìn theo tay chỉ của nhỏ Hạnh. Và lần này thì nó phát hiện ra chiếc lồng chim treo lơ lửng giữa các nhánh lá. Trong lồng, một con sáo mỏ vàng đang nhảy nhót. Thỉnh thoảng nó lại bám vào các nan tre, ngoẹo đầu nghiêng ngó ra ngoài, vẻ như đang tò mò quan sát.

Mặt Tiểu Long thoát ngấn ngực:

- Hạnh bảo chính con sáo này chào mình đây hả?
- Chính nó! - Nhỏ Hạnh đẩy gong kính trên sống mũi - Đây là một con sáo biết nói!

Tiểu Long vẫn bái tín bán nghi:

- Có đúng đây là con sáo biết nói không?
- Đúng! - Thằng bé đột ngột lên tiếng.

Nhỏ Hạnh nhìn thằng bé:

- Con sáo này của em hả?
- Dạ.
- Hay quá! - Nhỏ Hạnh xuýt xoa, rồi nó nhìn về phía lồng chim - Em định mang nó đi chơi Tết hả?
- Không! - Thằng bé buồn buồn - Em mang đi bán!
- Đi bán? - Nhỏ Hạnh há hốc miệng - Bán một con sáo như thế này?
- Dạ.

Thằng bé khẽ đáp và cúi nhìn xuống đất.

Nhỏ Hạnh liếc Tiểu Long:

- Sao hử Long?
- Sao là sao?

Nhỏ Hạnh hít vào một hơi:

Mua con sáo này không?

- Tùy Hạnh! - Tiểu Long khịt mũi - Nếu Hạnh thích thì mua!
- Hạnh thích lắm! - Nhỏ Hạnh chớp mắt.
- Vậy thì mua!

Tiểu Long đáp, và nó quay sang thằng bé:

- Em bán con sáo này bao nhiêu vậy?

Thằng bé ngẩng lên:

- Một trăm ngàn!
- Đắt thế kia ư?

Tiểu Long thộn mặt ra, trong thoáng chốc nó bỗng nhớ lại chuyện con gấu bông ngày nào.

Thằng bé không buồn trả lời Tiểu Long. Nó lại cúi mặt xuống đất và lẩm rầm gì đó trong miệng.

Nhỏ Hạnh nhìn Tiểu Long:

- Hạnh nghĩ là không đắt đâu! Ở ngoài chợ chim người ta còn bán giá cao hơn nhiều!

Tiểu Long nhăn nhó:

- Nhưng vấn đề là mình đào ở đâu ra một trăm ngàn!

- Hạnh có đây! Để Hạnh đếm xem!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa thò tay vào túi lôi ra một nắm tiền mới tinh.

- Tiền ở đâu nhiều vậy? - Tiểu Long tròn xoe mắt.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Tiền lì xì Tết đây!

Nhưng xấp tiền lì xì của nhỏ Hạnh không đủ để mua con sáo. Nó đếm tới đếm lui cũng chỉ có bảy chục ngàn.

Thấy bạn mình cứ loay hoay với xấp giấy bạc trên tay hoài. Tiểu Long sốt ruột:

- Sao? Đủ không?

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Còn thiếu tới những ba chục ngàn lận!

Tiểu Long liền cho tay vào túi:

- Ba chục ngàn thì tôi có đây!

Nhỏ Hạnh sáng mắt lên:

- Long cũng có tiền lì xì hả?

- Ủ. Nhưng chỉ bằng phân nửa Hạnh.

Tiểu Long cười đáp và chậm rãi móc xấp tiền trong túi ra nhét vào tay bạn.

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Có đúng ba chục ngàn không đây? Nhỡ nhiều hơn thì sao?

- Hạnh yên chí! Tôi đã đếm đi đếm lại bốn, năm lần rồi!

Tiểu Long thật thà đáp. Con nhà nghèo, Tiểu Long ít bao giờ có tiền. Thỉnh thoảng có dịp rùng rinh, như vào những ngày Tết chẳng hạn, chốc chốc nó lại lôi những tờ giấy bạc ra sẫm soi và lẩm nhẩm ngồi đếm. Vì vậy bao giờ Tiểu Long cũng biết đích xác số tiền trong túi mình.